

Aforizmak – szállóigék

Füst Milán

Oh jól vigyázz, mert anyád nyelvét bízták rád a századok!

S azt meg kell védened.

...aki a legmegfelelőbb szavakat tudja megtalálni ahhoz, hogy munkára serkentse, felgyújtsa képzeletünket, akár képeivel, akár indulatával, az nevezeték nagy művészek.

Nincs ellenszenvesebb dolog, mint a fiatalkor higgadtsága és az öregség mohósága.

A természet közönye felháborító: kinn ágyuk dörögnek, a repülőgépekről bombák hullanak, a város lakói őrjöngenek, sikoltanak, s mindegyik rászüt az édes kora tavaszi nap.

Hősiesség rendszeren a veszélyfantázia hiányából adódik.

A zászlóknak nagy hatása van az emberen, köztük legtöbbször az dönt, hogy mi van a zászlóra írva. S miután a dolgok el vannak nevezve, s ez az elnevezés szentesítve van, már nemigen merik kutatni többé a dolgok ésszerűségét sem.

A jó mindig legyőzetik, persze. És miért? Mert le lehet győzni. És mégis az a véleményem, hogy le lehet ugyan győzni, de nem örökre... Az orvosnak joga van mindennemű bölcseletre, csak arra nem, hogy gyógyítani nem érdemes. S az írónak, hogy írni nem érdemes.

Lucian Blaga

Miután rájöttünk, hogy az életnek semmi értelme, nincs más hátra, mint hogy értelmet adjunk neki!

Gyakorta nem amiatt ragaszkodunk valamely hithez, mert szigorúan igazoltnak tetszik, hanem amiatt, mert nem bizonyították be az ellenkezőjét.

Vannak emberek, akik forni tudnak, anélkül hogy meleget is adnának, akár a víz légiüres térben.

A kiválasztott elmék gyakorta több képtelenséggel szolgálnak, mint a mindennapiak – abból az egyszerű okból, hogy következetesebbek.

Füst Milán (1888-1967) költő, regényíró és esztéta. Blaga, Lucian (1895-1961) román költő, drámaíró, filozófus. A fenti aforizmakat és szállóigéket a Gondolat Kiadó 1984-ben megjelent BÖLCSESSÉGEK KÖNYVE című kiadványából vettük át.

Legmélyebb oka azoknak a lelkiállapotoknak van, amelyeknek látszólag semmi oka sincs.

Születésem előtt egy egész örökkévalóságig semmi voltam. Hát most miért félek attól a nemléttől, amelyet volt alkalmam megszokni egy örökkévalóságon át?

Tragikus sors a mi korunké: szükségünk van egy vallásra, de sehol sem találunk hozzá istent!

Egy gyermek ki akarta venni a vízből a halat – hogy meg ne fulladjon!

Végző soron egyetlen nép sem oly romlott és gonosz, hogy ne áldozza föl érette magát az, aki hozzá tartozik.

Aki kincset keres, nem a fellegekben, hanem a földben ás.

Figyeljétek meg jól magatokon: bizonyos körülmények között a gyávaságot jellemességnak tartjuk – ha megakadályoz valamely rossz cselekedetben.

Ha gyűlölsz valakit, gondold meg, van-e értelme; ha viszont szeretsz valakit, ne gondolkodj azon, hogy van-e értelme.

Talán kötelességünk sötétebbnek látni a jelent, mint amilyen valójában: azért, hogy e látásmódból fakadjon a határozottabb küzdelem a jobbert.

Csak a közepes művek kifogástalanok – a nagy művek sohasem.

A repkény filozófiája: „Csakis kúszva juthatsz magasra!”

Napáldozta után mindegyik szentjánosbogár azt hiszi, hogy ő helyettesíti a napot.

Megszoktuk a múlt súlyát, akár a levegő súlyát: nem is tudnánk létezni nélküle.

Egy eszme lehet nagy, anélkül hogy igaz is volna.

A hagyományok ellen küzdő új áramlatnak legelső törekvése, hogy – saját hagyományt teremtsen.

A Biblia szavai, melyek szerint Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, nem azt jelentik, hogy az Isten egy ember a mennyországban, hanem azt, hogy az ember Isten a földön.